

[Indenrigsministeren.]

nerne. Jeg skal i Forbindelse med, at jeg nævner disse Tal, dog nævne, at de store Beløb, der her er stillet til Raadighed for Sognekommuner og Købstadskommuner, fortrinsvis falder paa Finansaarene 1931—32 og 1932—33, medens Beløbene i de sidste to Finansaar 1933—34 og 1934—35 med Hensyn til Købstads- og Sognekommuner kun har været mindre.

I det første af de sidstnævnte Aar, 1933—34, drejer det sig kun om 2¼ Mill. Kr. og i 1934—35 kun om ca. 400 000 Kr., og det er klart, at der herefter i disse to sidste Aar kun har kunnet være Tale om at støtte ganske faa særlig haardt ramte Sogne- og Bykommuner. I indeværende Finansaar er der hidtil af Midler, der er stillet til Raadighed med Tilslutning af Finansudvalgene, anvendt kun det lille Beløb paa 150 000 Kr. til Støtte for saadanne Sogne- og Købstadskommuner. Der kan imidlertid efter min Formening ikke være Tvivl om, at disse sidste Aars Udvikling med meget stor Tydelighed viser, at Uligheden i Kommunernes økonomiske Stilling er af et saadant Omfang, og at Aarsagerne dertil ligger saa dybt forankret i de Forskydninger af økonomisk, erhvervs-mæssig og befolkningsmæssig Karakter, der foregaar i det moderne Samfund, at der nødvendigvis maa tilstræbes indgribende Ændringer i den kommunale Skattelovgivning og Ændringer paa dette Omraade af mere varig Karakter. Som Følge deraf forberedes der for Tiden i Indenrigsministeriet saadanne Ændringer, men da saadanne Ændringer i den kommunale Skattelovgivning imidlertid ikke kan ventes at blive effektive før i det kommende Finansaar, maa Ministeriet anse det for paakrævet, at der for indeværende Finansaar stilles et betydeligt Beløb til Raadighed til Styrkelse af Kommunernes Økonomi. Det Lovforslag, jeg her fremsætter, tager da Sigte paa en saadan Styrkelse af Kommunernes Økonomi over en bredere Front, og Reglerne, der foreslaas for denne Støtte, er i Hovedsagen i Overensstemmelse med det Lovforslag, jeg fremsatte i Folketinget den 3. Maj i Aar, men som det ikke lykkedes at faa fornøden Tilslutning til.

Lovforslaget gaar ud paa at stille et Beløb af 6 Mill. Kr. til Indenrigsministerens Raadighed til Fordeling mellem Landets Kommuner i Finansaaret 1935—36. Undtagne fra denne Fordeling er dog Hovedstadskommunerne samt en Række relativt gunstigt stillede Købstads- og Land-

kommuner. Ved Spørgsmaalet om, hvilke Købstads- og Landkommuner der her skal holdes udenfor, er der i Lovforslaget trukket en Grænse, idet der er søgt udfundet et fælles Udtryk for de forskellige Kommuners samlede Skattetryk, naar Personbeskatningen og Ejendomsbeskatningen ses under eet. Dette fælles Udtryk for det samlede Skattetryk, som vi i Indenrigsministeriet gennem de senere Aar hvert Aar har beregnet for disse Skattebyrder, er den saakaldte Beskatningsbrøk, og denne Beskatningsbrøk er det, der her indføres i Lovforslaget, idet det siges, at de Kommuner, hvis Beskatningsbrøk i Foraaret 1934—35 har været under 80, ikke skal have Andel i disse Statstilskud. Jeg skal kort nævne, at der ved en Kommunes Beskatningsbrøk forstaas det procentvise Forhold mellem det Beløb, Kommunen faktisk har udskrevet i Ejendomsskatter og Opholdskommuneskat, og saa det Beløb, disse Skatter vilde have udgjort, hvis Kommunens Ejendomsskattepromiller havde svaret til Gennemsnitspromillerne for vedkommende Kommunegruppe og Skatteprocenten svaret til Kommunens gennemsnitlige Skatteprocent. De 4 af disse 6 Mill. Kr., her stilles Forslag om, foreslaas det da at fordele mellem de Kommuner, hvis Beskatningsbrøk er over 80. I Kraft af denne Bestemmelse maa man regne, at saadan noget som 325 Kommuner vil falde uden for Fordelingen.

Derefter bestemmes det, at blandt de Kommuner, der faar Andel i Statstilskuddet, skal de 4 Mill. Kr. fordeles efter Regler, der, hvis jeg skal udtrykke det kort, minder meget om Reglerne i Fordelingen af de 1½ Mill. Kr. efter Loven af 1903, saa vil ærede Medlemmer kende Princippet, og Regler, som i alt væsentligt i alle Tilfælde svarer til de Regler, hvorefter 8½ Mill. Kr. i Finansaaret 1931—32 fordeltes til Land- og Bykommuner, dog selvfølgelig lempet efter den siden gennemførte Socialreforms nye Forsørgsregler.

Selve Bestemmelsen gaar ud paa, at for enhver af de i Betragtning kommende Kommuner opgøres den Trediedel, som Kommunen selv skal bære af saadanne Udgifter, der i Henhold til Lovene om offentlig Forsørg og om Folkeforsikring kan anmeldes til mellemkommunal Refusion, og Kommunens Andel af Udgifterne til Invalidere. Dette samlede Beløb for enhver i Betragtning kommende Kommune multipliceres derefter med det Procenttal, som Beløbet udgør af Indkomstskatten til